

L'HISTOIRE SE RÉPÈTE

Door Victor A.C. Remouchamps. Luitenant-kolonel der artillerie (b.d.)

Militair en politiek analist.

Nu de plannen om de defensie van de Baltische landen te versterken vrijwel rond zijn, staat de NAVO op het punt om per land een versterkt gemechaniseerd bataljon te stationeren op rotatiebasis van zes tot negen maanden. De Amerikanen, de Britten en de Duitsers hebben al in principe toegezegd deze eenheden te leveren. Het gaat om een versterkt pantserinfanteriebataljon van 800 tot 1000 man dat op rotatiebasis semipermanent in Estland, Letland, Litouwen en in Polen zal worden gestationeerd.

Uiteraard heeft het Kremlin furieus geregeerd op dit voornemen en het besluit gekwalificeerd als de “grootste militaire bedreiging door de NAVO voor Rusland sinds het einde van de Koude Oorlog”.

Rusland beroept zich daarbij op “afspraken” die er zouden zijn gemaakt over het vermijden van NAVO-troepen in de landen van het voormalige Warschaupact. Een “afpraak” die echter in geen enkele notule van alle vergaderingen en bijeenkomsten die tussen de vertegenwoordigers van de Russische Federatie enerzijds, de Amerikanen de Duitsers¹ en de NAVO anderzijds, is terug te vinden. In een eerder, nog niet geplaatst artikel is aan dat onderwerp al de nodige aandacht geschonken.² De zogenaamde “toezegging” van de NAVO komt uit de propagandakoker van het Kremlin en is door de meeste Westerse media klakkeloos overgenomen. Net als de bij voortdurende herhaling over het agressieve optreden van het Westen ten opzichte van Moedertje Rusland en de daarbij de historische voorbeelden van Napoleon, Keizer Wilhelm en Nazi-Duitsland, waaraan in een ander artikel³ al aandacht is geschonken.

De beslissing van de NAVO werd uiteraard door de regeringen van Polen en de Baltische landen met gejuich ontvangen. In Russischtalige kranten in Litouwen werd de beslissing, althans het voornemen daarvan, met de bekende, door de “trollenfabriek” uit Sint Petersburg, voorgekookte kritiek gepubliceerd, waarbij de NAVO opnieuw werd beschuldigd van “het verhogen van de geweldsdreiging”.

Rusland vergat daarbij echter te vermelden dat Moskou zelf de oorzaak was geweest van het verhogen van de geweldsdreiging door de bezetting van de Krim en het starten van de oorlog in de Donbass, waarbij alleen al aan Oekraïense kant bijna 10.000 doden zijn gevallen. In de Baltische landen werd dit natuurlijk onmiddellijk gememoreerd door media met een meer uitgesproken nationalistische optiek.

De toenemende onrust in de Baltische landen werd gevoed door de ontwikkelingen in het door Rusland bezette Oekraïense Krim schiereiland, waarbij door de Russen dezelfde maatregelen werden genomen als tijdens de onwettige bezetting van een deel van Oost Pruisen.⁴

---

¹ Waarbij ook een Nederlandse infanteriecompagnie van 150 man zal deelnemen.

² Koesteren van de eigen waarheid.

³ Ruslands “Einkreisingsparanoia”: www.remouchamps.eu/artikelen/rusland

⁴ Tijdens het overleg in Yalta is op geen enkele manier de permanente Russische annexatie van een deel van Oost Pruisen overwogen. De Russen hebben deze Duitse provincie eenvoudig geannexeerd,

Vanaf 1945 heeft het Kremlin zonder ophouden kenbaar gemaakt dat “Kaliningrad” een niet-bespreekbaar geïntegreerd deel uitmaakt van de Sovjet Unie. En dat de Russische Federatie, ingegrepen de Baltische landen, simpelweg een voorzetting is van de Sovjet Unie. Dat dergelijke uitspraken normaliter voorafgaan aan een militaire agressie, is met de annexatie van de Krim nog een keer duidelijk aangetoond. Westerse media en politici hebben toentertijd zich neergelegd bij deze landroof en het karakter van de Duitse provincie is na 1945 volledig “gerussificeerd”. Natuurlijk maakte de bezetting van Oost Pruisen deel uit van de Russische campagne om Nazi Duitsland te verslaan en waren voorbereidende maatregelen als het introduceren van “*Little Green Men*”, zoals ter voorbereiding van de bezetting van de Krim in 2014, niet nodig. Het onder de voet lopen van Oost Pruisen maakte deel uit van de operaties om Berlijn zo spoedig mogelijk te bereiken. Bovendien werd de bezetting van de provincie door de andere geallieerden volledig gesteund en nimmer ter discussie gesteld.

Begrijpelijk, gezien het lot van Polen en West-Pruisen. Toen in de jaren na het einde van de oorlog echter bleek dat de Russen geen enkele intentie hadden om althans het meeste welvarende, noordelijke deel van de provincie, waarin de hoofdstad van Oost Pruisen: Königsberg, te ontruimen, accepteerden de geallieerden de annexatie echter als een “*fait accompli*” en accepteerden het als “straf” voor Duitsland, net zoals het overdragen van de Duitse gebieden ten oosten van de rivieren Oder en Neisse en het zuidelijke deel van de provincie Oost Pruisen (Masuren) aan de nieuwe republiek Polen. Stettin, de voormalige hoofdstad van Pommeren dat weliswaar ten westen van deze lijn ligt, werd ook als deel van de “straf” aan Polen afgestaan.

Toen in 2014 de Krim werd bezet, werd er door het Kremlin een aantal maatregelen genomen, die sterk lijken op het Russificatieproces in Oost Pruisen en de maatregelen die de Russen namen na de inlijving van de drie Baltische landen door de Sovjet Unie. In 1941, bij de bezetting van de Baltische landen, werden namelijk de volgende personen “geëvacueerd” en in equivalenten van het Russische Sporthuis Centrum in Siberië ondergebracht⁵:

- Alle leden van de voormalige regering.
- Alle rechters en openbare aanklagers.
- Alle officieren boven de rang van kapitein.
- Voormalige politici.
- Leden van voormalige paramilitaire organisaties.
- Alle leden van studentenorganisaties.
- Personen die zich verzet hebben tegen Russische militairen.
- Alle in het land wonende emigranten
- Officieren van de “*Security Forces*” en overige politieofficieren.
- Ondernemers en bankiers.
- Geestelijken zoals alle bisschoppen en abten.
- Leden van het Rode Kruis.

---

de Pruisische bevolking gedeporteerd en het land overstroomd met Russische emigranten. Vervolgens de Duitse provincie omgenoemd als “Kaliningrad” (naar Mickail Kalinin, de eerste president van de Opperste Sovjet)

⁵ In 1941 kwamen 40.000 Balten in Siberië terecht. De helft daarvan zou nooit meer terugkomen. In 1945 werd ongeveer een derde van de bevolking van de drie Baltische landen “geëvacueerd” (de zogenaamde *Forced resettlement* naar Siberië.

Anno 2016 worden dezelfde maatregelen genomen tegen de Oekraïense bevolking van het schiereiland. Ook op de Krim worden de vertegenwoordigers van de lokale regering van het schiereiland gedeporteerd, zijn de meeste Oekraïense rechters en openbare aanklagers

“vervangen” door Russen. En zijn alle Oekraïense officieren ofwel “opgenomen” in de Russische strijdkrachten of over de “grens” met Oekraïne gezet. Voorts zijn de leden van studentenorganisaties gevangengenomen en afgevoerd en zijn de Oekraïense ondernemingen op de Krim onder “staatstoezicht gesteld” met het vooruitzicht dat hun bezittingen door Poetin’s oligarchenkliek op termijn zullen worden “overgenomen”. De vertegenwoordigers van de oorspronkelijke bevolking; de Krimtataren, hebben hun zelfstandige media verloren en worden in toenemende mate gemarginaliseerd

waarbij hun leiders worden gevangengezet, gedeporteerd naar Rusland om daar voor gefabriceerde misdrijven berecht te worden, zoals één van de leiders van de Tataarse gemeenschap: Ervin Ibragimov.

Bovendien hebben de Russen verklaard dat eventuele olie- en aardgasreserves voor het schiereiland na de “integratie” van de Krim bij de Russische Federatie, nu eigendom zijn van Rusland. De bewoners van de drie Baltische landen, die in 1941 en in 1945 hebben kennis kunnen nemen van de Russische imperialisten-mentaliteit, kijken met begrijpelijke argwaan naar de ontwikkelingen op de Krim en zijn er van overtuigd dat hen eenzelfde lot te wachten staat, wanneer Putin zijn zin krijgt in Oekraïne en de voor de hand liggende volgende stap dan zal zijn het uitvoeren van historische “grenscorrecties” om de “veiligheid van de Russische en Russischtalige bevolking” van de drie landen te beschermen.

De tevredenheid van Polen en de Baltische landen over het voornemen van de NAVO, een duidelijk signaal af te geven aan Rusland om niet met verdere avonturen te beginnen, zoals in Oekraïne in 2014, is begrijpelijk. Met een buitengewoon kwetsbare nationale defensie waarvan het nog jaren duurt voordat die op een acceptabel niveau is gebracht, zorgt de tijdelijke stationering van solide NAVO-gevechtseenheden voor een opgelucht gevoel. Nu is de stationering van een volume van circa 4000 man nauwelijks een indrukwekkend militair tegenwicht voor de meer dan 50.000 man die Rusland in zijn Militair District West en de 40.000 man in Oost-Pruisen heeft staan, doch de maatregel geeft alleen een waarschuwing aan Moskou dat voor een militair avontuur in de Baltische regio een hoge prijs zal moeten worden betaald.